Ч. 57. Субота 26 (13) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініістрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — По соймовій бійці в Угорщині. — Король Петро в Петербурзї. — Гостина німецкого канцлєра в Росиї. — Новий президент росийскої Думи. — Конституцийна криза в Анґлиї.

Neue fr. Presse містить кореспонденцию свого дописувателя зі Львова, котрий доносить між иншими, що від віцепрезидента польского Кола п. Стапиньского довідав ся, що на послідній конференциї презеса польского Кола др. Ґломбиньского з бар. Бінертом не було зовсім бесїди о тім, аби презес Кола на ново підняв ся посередництва між Нїмцями а Чехами. Також неправдивою має бути вість, немов би бар. Бінерт мав закинути гадку доведеня ческого сойму до спосібности до працї.

В Будапештї ведуть тепер власти слїдство в справі звістної бучі в угорскім соймі і покалїченя міністрів. Полиция переслухувала вчера дальших сьвідків в тій справі. Зізнаня сьвідків обтяжають послів: Захарію, Гофмана, Маркоша, і Бека. Один із сьвідків зізнав, що Польоній в часї перерви підбурював в кульоарах послів, говорячи, що треба члепів кабінету вигнати з салї поличниками. Один з дневникарів зізнав обтяжаючо для посла Айтнера. На жадане полиції по вісьмох днях лїкарі мають оглянути рани міністрів, а коли би рани до того часу не загоїли ся, будуть ведені доходженя в напрямі тяжкого ушкодженя тїла. Крім того перевела полиция вчера в сали соймовій місцеві оглядини і сконфіскувала каламар, котрим пос. Захаріяс зранив міністра рільництва Шереньоґо. Дальше сконстатувала полиция, що від пятого ряду сиджень аж до лави міністрів всї лавки облиті атраментом.

Король Петро зложив вчера візити президентови міністрів Столипинови, міністрови заграничних справ Ізвольскому і міністрови скарбу, приймив відтак депутацию міста Петербурга, котра подала єму хлїб і сіль, а вкінци представилось єму дипльоматичне тїло. Крім того був вчера король в Петропавловскій катедрі і зложив там срібні вінцї па домовинах царів Александра II. і Александра III. По оглянепю церкви Воскресеньскої удав ся до церкви Александра Невского, де хор повитав его відспіванєм сербского гимну. Митрополит Антоній поблагословив короля і дав єму образ Александра Невского і альбом з видами церкви. Відтак розмовляв митрополит з королем о значінию всхідпої віри для славяньских народів. Вечером був король Петро на балетї в царскім театрі.

Нїмецкий канцлєр Бетман-Гольвеґ перебуває тепер, як звістно в Римі. По принятях у короля і міністрів, Бетман-Гольвеґ удав ся передвчера в товаристві пруского посла при Апостольскій Столици і німецкого посла о годині 11ʹ, до Ватикану, де его приймив папа на довшій авдиенциї. Відтак відвідав канцлєр папского секретаря кардинала Меррі дель Валь. Візита канцлєра в Ватиканї була вислїдом бажаня Бетман-Гольвеґа, котрий хотів лично зложити почесть голові католицкої церкви, котра в Німеччинї має тілько мілїонів вірних. При стрічи канцлєра з папою і его секретарем обговорювано очивидно відносини католицкої церкви в Німеччинї, але до заключення яких небудь умов не було причини.

При здержаню від голосованя кадетів, трудовиків і социялдемократів вибрано президентом Думи члена лївого крила октябристів, Олексу Ґучкова. Єсть то богатий купець з унїверситетским образованем (фільольоґ і історик), котрий в Москві має велику торговельну фірму і єсть директором кільканайцятьох бан-

25)

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Маррията.

(Дальше).

Службовий корабель вислапо до Антіґуї і Едвард уважав то знаменитою нагодою, аби відвідати Кляру Альфарез. Тому задержав ся в поворотній дорозї в своїм звичайнім місци при вистаючій в море скалистій кінчині і вскорі повівала з вікна ґубернаторового мешканя біла заслона.

— Знак єсть, пане поручнику — сказав один із старших підофіцирів, що стояв коло Темпльмора — бо відвідини Едварда па острові дуже часто повтаряли ся, так що єго любов не була вже тайною для нікого на цїлім кораблн. — Она вивісила знак, аби ми задержали ся.

— Знак, аби здержав ся ваш язик, Варрен, бо здаєть ся, що він не держить ся вашої губи, так само як розум вашої голови — відповів Едвард сьміючи ся. — Звідки ви знаєте, що то може значити?

— Я заключаю лиш з наслїдку па причину, пане поручнику і тому знаю, що нинї вечером поїду разом з вами на острів і буду мусів на вас ждати.

— То не є неімовірне; але велїть звинути переднє вітрило, мусимо скрити ся за скалу.

Моряк не помиляв ся. Того самого вечера, заки стемнїло ся, мусів провести свого офіцира на берег, між тим як корабель з вивішеною лїхтарнею стояв на котві в своїм звичайнім місци.

— Ще раз бачу тебе, найдорожша Кляро — відозвав ся Едвард, пригортаючи дівчину до себе.

— Так Едварде, ще раз бачиш мене — але бою ся, що лиш той один раз; бо моя служниця Інез була небезпечно занедужала і сповідала ся перед патром Рікардом. Бою ся, що она в своїм страсї — бо бояла ся, що помре — всьо єму сказала. Тепер вже їй знов лїпше.

— Звідки взяли ся у тебе такі гадки, Кляро?

— Ах, ти не знаєш, як та дурна Інез боязлива, коли занедужає. До того она дуже забобонна. І наша віра строга, не така, як твоя.

— Може бути, дорога. В такім случаю, я познакомлю тебе з моєю вірою.

— Тихо, Едварде, не кажи того! Ох, колиб патер Рікардо то почув! Менї здаєть ся, що Інез мусїла єму щось про нас сказати. бо він так суворо глядів на мене своїми темними очима. Вчера звернув він мою увагу, що я вже так давно сповідала ся.

— Скажи єму, нехай журить ся своїми власними справами.

— То іменно й єго справи. Вчера вечером мусїла я перед ним сповідати ся. Я богато єму сказала, а він спитав мене відтак, чи то вже всьо. Єго очи пронизували мене. Я потвердила, але при тім дрожала на цїлім тїлї.

— Гріхи мої, Кляро, виявляю лиш перед Богом, а мою любов лише перед тобою. Іди за моїм примірoм.

— Я так роблю, але я не певна, чи моя любов не єсть гріхом, атже ти иншої віри. Ох, Мати Божа, прости менї!

— Коли то одинокий твій гріх, найдорожша, то я гадаю, що кождий сповідник дасть тобі розгрішенє.

— Ні Едварде, не жартуй; але послухай, що я тобі хочу сказати. Коли Інез признала ся, то мене вскорі будуть тут глядати і ми не можемо тоді більше стрічати ся, а бодай не тут. Знаєш той малий залив за скалою: він не далеко звідси. Там є печера, в котрій я можу ждати на тебе. На слїдуючий раз стрітимо ся вже там.

— Я там буду, дорога; але чи то не за близько берега? Не будеш може боятн ся моїх людий, що можуть тебе бачити з човна?

— Ми можемо відійти трохи дальше. Я бою ся лиш одного патра Рікарда. Боже! Колиб мій отець знав то всьо, ми були би пропаші, на віки розлучили би нас!

І Кляра положила голову на рамя Едварда, а тихі сльози спливали по її лици.

— Не бій ся того, Кляро! Але тихо — чую якийсь шелест між тими деревами, слухай!

— Так, справдї — шепнула Кляра неспокійно. — Наближають ся люди. Іди звідси, Едварде, скоро, скоро!

Кляра скоро відійшла від него і скрила ся в ліску. Едвард збіг скоро по вузкій, каменистій стежці на долину, добіг до берега і вско-

ків та асекурацийних товариств. Має він літ 47 і бурливе житє за собою, котре було і остало бурливим аж до послідних часів. Ґучков брав участь в бурскій війні, в котрій боров ся по стороні Бурів против Анґлії. В р. 1905 в часї кровавих днів в Москві боров ся він на барикадах против социялістів. Вибраний до другої думи приходив на засїданя дуже рідко. Московске купецтво вибрало его і до третої Думи. Вславив ся він своєю промовою в Думі про господарку великих князів. Ті, що его знають особисто, впевняють що Ґучков не буде навіть на стілько безпертийним, що Хомяков. Та він при своїй сторонничости буде викликувати мабуть менше невдоволенє, бо має бути далеко зручнїйшим політиком.

По сьвятах предложить анґлійский премієр Аскит такі резолюциї в палатї послів:

Вказаним є, законом відобрати палатї льордів право, відкидати буджет або заосмотрювати его в додатки. Та се ограниченє прав висшої палати не може бути причиною до якогонебудь зменшеня прав і привілеїв також палати послів.

Вказаним є, ограничити права палати льордів також в справі инших законопроєктів в той спосіб, щоби кождий законопроєкт і без призволеня палати льордів ставав законом, коли его ухвалить палата послів тричі в трох сесиях найменше в протягу двох літ а король санкціонує.

Вказаним є, парляментарну каденцию зменшити з 7 на 5 літ.

Новинки.

Львів, дня 25 марта 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Ц. Намістник іменував концинїстів Намістництва: Евг. Льореновича, дра Ст. Висоцкого, Едв. Якубского, Арт. Льорета, Юр. Мушиньского, Стан. Королевича, Юл. Германа, Ант. Концовича і Евг Стржижовского комісарями повітовими. — Гал. Дирекция почт і телеграфів перенесла офіциялів почтових: Петра Білоху із Станиславова до Львова, Ів. Ружицкого із Сянока до Станиславова і Кар. Карвицкого з Нов. Санча до Кракова.

— **Загальні збори** філії тов. „Просьвіта“ в Камінці струм. відбудуть ся дня 4 цьвітня с. р. в льокали „Руского касина“ Початок о годинї 11 перед полуднем. На дневнім порядку стоїть справа будови дому „Просьвіти“. З огляду на так важну справу просимо конечно прибути на збори і других до сего заохотити. Сьвітлї виділи читалень „Просьвіти“ просимо висилати своїх відпоручників.

— **З почти.** З днем 1 цьвітня с. р. заводить ся при ц. к. урядї почтовім в Ляшках к. Бобрівки тижднево 6-разову службу сільского листоноса для місцевости Корішня.

— **Зарібкова еміґрация,** як доносять з Ярослава прибирає величезні розміри. Через місто перетягають день в день сотки а навіть тисячі молодих людий, мужчин і женщин, що їдуть до Прус. Найбільше число еміґрантів доставляють північно-східні повіти, як равский, чесанівский, любачівский і сокальский, взагалі сторони коло зелїзничої лінії Сокаль-Ярослав. Число сезонових еміґрантів, що виїзджають з Ярослава до Прус, виносить річно звиш 12.000 осіб, отже 10 прц. загального числа нашої сезонової еміґрациї. Сей рік доставив ще більше сезонових робітників, але дуже богато, бо около 500 з Любачівщини мусїло дня 16 с. м. вернути до дому, тому що не стало для них контрактів в ярославскій еміґрацийній аґенциї.

— **З тов. „Сільский Господар“.** В Ярославі відбули ся дня 11 лютого перші загальні збори філії „Сільского Господаря“ в сали „Руської Бесїди“ Головою зборів вибрано о. Хотинецкого, пароха з Ярослава. Реферати виголосили о. Калимон з Ришкової Волї і Юрко Шумский, управитель школи в Павлокомі. Записало ся 74 членів. Вибраний перший видїл уконституував ся в сей спосіб, що головою вибрано о. Ф. Подолиньского, декана і пароха в Лазах, секретарем Юрка Шумского, на котрого спала цїла робота. В повітї заложили ся господарскі кружки в отсих місцях: в Сколошові (32 членів), в Острові (28 членів), в Заміхові (20 членів), в Дмитровичах (22 членів), в Маковиску (40 членів) і в Ришковій Волї (30 членів). Всїх членів „Сільского Господаря“ в ярославскім повітї є до 300. Спроваджено для членів 3 ваґони збіжа, понад 200 штук щеп, комяницю і штучні навози. Заінтересованє товариством дуже велике, лише трохи брак людий охочих до працї. — Філїя кр. рільн. тов. „Сільский Господар“ в Радехові запрошує отсим на просьвітно-економічне віче, котре відбуде ся 28 марта с. р. в Холоєві (в братскім домі) о год. 11 перед полуднем. — В Перегиньску відбудуть ся дня 3 цьвітня с. р. о год. 3 30 по полудни перші загальні збори тов. „Сільский Господар“. Просимо громади так долиньского як і калуского повіта, котрим до повітових міст задалеко прибути на сї збори. Збори відбудуть ся в льокали читальнї.

— **Дрібні вісти.** Микола Пімоненко артист-маляр в Київі, котрий добув собі великої слави не лиш на Українї і в Росиї, але й за їх межами обходив дня 22 с. м. 25-лїтний ювилей своєї артистично-малярскої дїяльности. — Від двох днів паде снїг не лиш у Відни але й Празї, Берлинї і Варшаві та инших місцевостях. — Обсерваторня в Нікользї на Етнї доносить, що лява пливе там струєю широкою на 500 метрів зі скоростию 20 метрів на годину. — За викрите убійника Штофів, Давидяка, одержав управитель станиславівскої поліциї, а давнїйше комісар львівскої п. Лукомский, ремунерацию з Міністерства справ внутрішних в сумі 1000 К. — П. Буш Пінкас згубив на ул. Краківскій книжочку каси щадничої на 490К. — Париский трибунал апеляцийний затвердив вирок першої інстанциї виданий на фальшівника диямантів Лемоена, засуджуючий его на 6 літ вязниці і 3000 франків грошевої кари.

† **О. Тит Ковальский,** парох Спасова, б. посол до сойму краєвого помер дня 24 с. м. в 76 р. житя а 52-ім сьвященьства. З Покійником вяже ся також частина історії нашого народного розвитку в Галичинї а в его громадї заснувала ся була перша дружина львівского „Сокола“.

— **Рабунковий напад на трафікантку.** З Відня доносять про таку подію: На т. зв. Штубенрінґу допустив ся якийсь молодий мужчина зухвалого нападу на трафікантку в цїли рабунку а намір его на щастє лиш длятого не удав ся, що его завчасу зловлено. Справа представляє ся як слїдує: Вечером о 9 год. була трафікантка Іванна Андер сама одна в трафіцї на Штубенрінґу ч. 12. Нараз увійшов якийсь молодий мужчина досить дрантиво одягнений і зажадав два цигара Віржінія. Пан

ри опинив ся в човні. Его корабель вернув точно в означенім часї до головної кватири і Едвард представив ся адміралови.

— Маю для вас роботу, пане Темпльмор — сказав адмірал — приладьте ся сейчас до служби. Найшло ся щось, на що ви заслуєте.

— Коли так, то надію ся, що й уполюю — відповів поручник.

— Я також того надію ся; а коли вам то удасть ся, то одержите инші відзнаки, як їх маєте тепер. Розбишацкий шунер, котрий вже так довго непокоїть Атлянтийский океан, появив ся на висотї островів Барбадос. Гнала ся за ним „Амелїя“; але здає ся, що ніякий корабель з нашої ескадри не зможе єму дорівнати в скорости, хиба лиш ваш один. Від того часу взяв він два кораблї західно-індийскої торговельної спілки і его бачили, як він з ними плив до берегів Ґуяни. Отже я хочу залогу вашого корабля скріпити о сорок людий і вислати вас за ним в погоню.

— Дякую, пане адмірале — відповів Едвард і его лице засияло радостию.

— Коли будете готові? — спитав адмірал.

— Завтра рано!

— Дуже добре. Скажіть мр. Гадлєєви, аби виготовив для мене до підпису приказ для людий і вказівки, в котрих вам буде приписана ваша дорога. Але уважайте добре, пане Темпльмор, дістанете противника, з котрим не можна жартувати. Будьте осторожні — що ви хоробрі, о тім я знаю.

Едвард Темпльмор обіцяв всьо зробити як слїд і заки ще настав вечер слїдуючого дня, був его корабель далеко на повнім мори.

XIII.

Розбишацкий напад.

Посїлости, до котрих удав ся дон Куманос з своєю родиною і Франціском, простягали ся від устя ріки Маґдалени вздовж ріки на кільканайцять миль в глубину краю. Они складали ся з хорошої родючої землї і творили величезний простір обильних пасовиск, що були вкриті численними стадами рогатої худоби. Его дім не був більше віддалений від берегів величавої ріки як сто метрів і вузкий, але глубокий залив сягав аж до будинків господарских тої оселї. Дон Куманос бо мав ще инші і богаті посїлости, був властителем копальнї золота, недалеко міста Жамбрано, о вісїм миль дальше горі рікою, яка в послїдних часах стала ся дуже обильною. Звідтам привожено золоту руду в човнах рікою до оселї дон Куманоса і тут в згаданих будинках над заливом витоплювано еї.

Треба замітити, що богатий Іспанець мав в своїй службі майже сто осіб, які займав по части в своїх гутах, по части при господарстві.

Франціско жив тут якийсь час щасливий і вдоволений; став повірником дон Куманоса і завідував его майном. Але він показав ся гідним того довірия і его уважали всї як члена родини.

Одного рана пійшов Франціско до гут, аби поотвирати на критих човнах дверцї. Човна ті прийшли з золотою рудою з Жамбрано і тамошний управитель, коли руда була на них зложена, позамикав еї на великі колодки, від котрих другі ключі були у дон Куманоса. Тодї один з наставників сказав Франціскови, що вчера при устю ріки закинув якор якийсь корабель, але нинї рано знов відплив на повне море.

— Імовірно приїхав з Картаґени — сказав Франціско.

— Нехай мене так Бог скарає, коли я то вірю — відповів Дїєґо. — Я був би о тім і не згадував, коли би не Джакомо і Петро, котрі вийшли як звичайно послїдної ночи на рибу і замість вернути перед північою, пропали без слїду.

— Справдї, то дивно. Чи они частїйше так довго забавляють?

— Нїколи ще того не було, пане, а они вже від сімох літ ведуть разом то ремесло.

Франціско дав ключі наставникови, котрий поотвирав дверцї і віддав їх єму назад.

— Ось і той сам корабель! — скрикнув нараз Дієґо, коли виринули вітрила і корабель показав ся у віддаленю чотирох миль від устя ріки. Франціско поглянув туди і побіг до дому, не кажучи нї слова.

— А що нового, Франціско? — повитав его дон Куманос, забираючи ся до питя шоколяди.

— Човна „Ностра сенора дель Кармен“ і „Аґіле“ приїхали і я саме тепер поотвирав дверцї. Відтак показав ся на мори якийсь корабель, що звернув на себе нашу увагу. Я прийшов по дальновид.

— А щож ви бачите в тім незвичайного?

— Бо Джакомо і Петро, котрі вийшли в ночи на рибу, доси не вернули і нічого про них не чути.

— То дивно; але що то має спільного з кораблем?

— Скажу вам, скоро лиш лїпше приглянуся кораблеви — відповів Франціско, взявши дальновид і глядячи крізь него на море. Якийсь час приглядав ся кораблеви мовчки.

(Дальше буде.)

на Андер показала єму скринку з тими цигарами, але они єму не сподобали ся і він зажадав инших два Куба. Коли панна Андер подавала єму другу коробку, він перехилив ся до неї через крамовий стіл, вхопив обома руками за шию і зачав душити, перескочив відтак через стіл і припер трафікантку до кута і душив дальше. Але трафікантка, сильна особа, зачала боронити ся і остаточно вирвала ся єму з рук та вибігла на улицю і зачала кликати на поміч а відтак сховала ся до помешканя сторожих. Молодий розбишак лишив ся сам один в трафіці, висунув шуфляду із стола та забрав звідтам мисочку з дрібними грішми. Якраз, коли хотів вийти на улицю, заступив єму дорогу поручник резервовий Гібш, котрий хотів зайти до трафіки. Він зміркував зараз, що стало ся і хотів розбишака зловити; єму прибіг на поміч ще й якийсь другий прохожий, а розбишак зачав тоді боронити ся деревляною мисочкою і розсипав всі гроші на улици та розломив мисочку на двоє.

Остаточно розбишака зловлено і відставлено на полицію. Показало ся, що єсть то якийсь 19-літний Артур Граблер з Дрездна, приналежний однак до Відня, котрий вже 14 днів сидів в арешті за крадіж. Він від трох днів стояв що вечера коло трафіки, дожидаючи догідної хвилі, коли міг би напад виконати, але в трафіці було завсігди повно гостий і він не міг виконати свого наміру. Панна Андер так була перепудила ся, що не могла вже удержати ся на ногах і єї мусіли відвезти до дому.

— **Труп в куфрі.** Наші читачі пригадають собі ще тоту історию з трупом в куфрі, котрого знайдено в однім з домів при ул. Фреттіна в Римі а в котрім розпізнано опісля якогось Тарантовского, котрий мав бути аґентом тайної росийскої полициї. Отже одна з італіяньских часописий пригадала сю подію і пояснює се загадочне убийство та каже, що тайні аґенти росийскої полициї убили Тарантовского, бо боли ся, що він, котрий перед тим служив в тайній росийскій полициї, знав всі єї злодійства і готов їх був викрити, бо зачав писати свої спомини. Перед одним із своїх знакомих, о котрім гадав, що він революціонер, зрадив ся зі своїми намірами і читав єму уступи із своїх споминів. Показало ся однак, що то був полицийний шпигун, котрий удавав революціонера. Той повідомив о всім росийске правительство, а тоді вислано сейчас з Петербурга до Риму кілька найпровориийших аґентів тайної полициї і наказано їм, щоби старали ся стягнути єго до Неаполя або Палерма на який небудь росийский корабель, а коли би то не удало ся, щоби єго убили. Отже коли їм не удало ся стягнути єго на росийский корабель, то они убили єго. Італіяньска полиция викрила назвиска тих убийників і зажадала їх видання, але правительство росийске відповіло, що они не допустили ся убийства, бо ділали після інструкциї, яку одержали від правительства.

— **Процес Тарновска-Комаровский.** По скінченю переслуханя Прілукова розпочало ся серед загального напруженя переслуханє ґрафині Тарновскої. Она говорила спершу слабим тихим голосом і зачала від того, як она скінчила в Києві дворяньский інститут і вернула домів. Тут залюбив ся в ній Тарновский і они повінчали ся потайком в якійсь церкві на селі. Від тої пори вела она дуже бурливе житє з своїм чоловіком, котрий жив дуже розпустно і вводив єї у всі товариські круги. Він єї занедбував та вів скандальне житє. По двох роках подружа — казала Тарновска — пародив ся нам син, але мій чоловік ще і тоді не поправив ся і я чула ся щораз більше самотною. Ми поїхали відтак до Італії, щоби я тут учила ся співати. Але вже в Ґенуї занедужала я на тиф, а мій чоловік тепер ще більше мене занедбував.

В Ґенуї дістала я одного дня вість, що мій шваґер Петро повісив ся. Тепер хотять і за то звалити вину на мене, хоч я тоді лежала недужа в Ґенуї. Коли ми вернули до Києва, довідала ся я, що мій шваґер повісив ся, бо перепав при іспиті. — З весною 1899 р. поїхала я з чоловіком до Москви і там пізнала ся я з Прілуковом. Коли я одного разу вертала в ночи з концерту, доторкнула ся я у возі тіла якогось чоловіка. То був Прілуков, запитий на смерть. Я відвезла єго до дому, а єго жінка розповіла мені, що він частійше вертає так пяний до дому. Від того часу не виділа я Прілукова аж до 1904 р. Відтак вернула я до Києва і тут діставала часто нападів епілепсиї. В тім часі навязав мій чоловік зносини з якоюсь кабаретовою співачкою, за котрою поїхав навіть до Петербурга. Я довідала ся о тім і забрала ся з моєю дитиною до тітки. Небавком приїхав туди також і чоловік та просив, щоби я вертала.

Пізнійше поїхала я з чоловіком до Ніцци, де ми познакомили ся з Комаровским. Мій чоловік мав тут з одним росийским офіцором двобій ізза якоїсь любовниці Комаровского, котрої я не знала. Та й за той двобій спихають вину на мене.

В 1903 р. станула Періер у мене на службу Тоді пізнала я Боржевского, котрий в мені залюбив ся. То правда, що і я єго любила. Преці і мій чоловік мав зносини з другими і занедбував мене. Одного дня вправляли ся ми в стріляню з пістолета. Він завізвав мене, щоби я стріляла і наставив руку перед дуло пістолета. Я стрілила і прострілила єму руку. Тим дав він мені доказ своєї любови. Він був інтеліґентний і так мене опанував, що я єму віддала ся. Мій чоловік наробив був мені одного разу великого скандалу на балю у родини Шталів ізза того, що не запрошено і єго любки. Він кидав на мене тяжкою касетою і зранив в ногу а в кілька днів стрілив до Боржевского в реставрациї і зранив єго тяжко. В процесі єго увільнили, але неправда, щоби я ізза того сердила ся, противно я тішила ся. Ми поїхали на Крим і Штоль, котрий тимчасом розвів ся був зі своєю женою, відвідав мене в Севастополи. Боржевский, котрий також був приїхав, помер небавком у мене на руках.

Телеґрами.

Париж 25 марта. Аґентия Гаваса доносить з Аддіс Аббеди під датою 23 с. м. о 4 год. по полудни: Неґус Менелик конає, Королеву Каіті усунено і змушено уступити ся з королівскої палати. Начальники племен зложили присягу вірности новому неґусови.

Харбін 25 марта. Доносять з Порту Артура, що убийника кн. Іто, Анґая, засуджено на кару смерти і відрубано єму голову.

Атени 25 марта. Уважають за річ імовірну, що рішенє короля в справі скликаня народних зборів в цїли ревізиї конституциї, відчитає сам король в понеділок. Опісля ліґа официрска має розвязати ся.

Петербург 25 марта. Комісия фінансова ради державної вставила до буджету маринарки квоту 14,674.000 рублів, котру правительство предложило. Буджетова комісия думи зредуковала ту суму на 11 міліонів.

Катанія 25 марта. Вибух Етни сеї ночи був дуже сильний, при чім було чути і сильний гук. Горішний кратер викидає всілякі вульканічні мінерали. Струя ляви пливе без перерви.

Петербург 25 марта. Полиция розігнала вчера віче студентів політехніки. Вечером відбуло ся друге віче. Ухвалено острі резолюциї.

Цетинє 25 марта. В Барі (Антіварі) помер архіеп. примас Сербії о. Мілінович.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.

*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.

„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.

„ $^2/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},

в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.

*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.

*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)

*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*)

*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).

*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.

„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.

„ 1/7 до 31/8 5·50.

в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}

від 1/6 до 30/9 12·41.

від 1/7 до 31/8 9·—.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35

в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Оповіщене.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятинї запрашає на

Загальні збори

котрі відбудуть ся дня 5 цьвітня 1910 о годинї 4-ій по полудни.

Порядок дневний:

1) Відчитане протоколу з послїдних зборів.
2) Відчитане справоздання з люстрациї звязкової.
3) Замкнене рахунків за рік оборотовий 1909, справоздане комісиї шконтруючої і удїлене Дирекциї абсолюториї.
4) Затверджене роздїлу зисків доконаного по мисли §. 79 статуту.
5) Вибір 4 членів до ради надзираючої.
6) Справа будови власного дому.
7) Внесеня членів.

З Ради надзираючої Товариства задаткового.

Снятин, дня 14 марта 1910.

Секретар: **Йосиф Мушиньский.** Предсїдатель: **Филимон Огоновский.**

З друкарнї Вл. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.